

Книгата на Даниил — сто петдесет и седма

Разкриване на пророческата символика на Кир в книгата на Даниил

Jeff Pippenger

2024-03-25

В първия стих на десета глава сме уведомени, че това е било третата година на Кир; но в първа глава сме уведомени, че Даниил живя, или остана, само до първата година на Кир.

И Даниил остана до първата година на цар Кир. Даниил 1:21.

В продължение на две години Кир по същество беше съвладетел с Дарий Мидянина; следователно това беше неговата трета година, но същевременно беше и първата му година.

В третата година на Кир, царя на Персия, се откри на Данаил, чието име се наричаше Валтасасар, едно слово; и словото беше истинно, но определеното време беше дълго; и той разбра словото и имаше разбиране за видението. Данаил 10:1.

В пророчески смисъл Кир е въведен в първото и последното видение на Даниил. Първата глава на книгата на Даниил, както вече бе изложено в предишни статии, представлява първия ангел от Откровение, глава четиринадесета. Когато първият ангел е отъждествен в пророчеството, той притежава всички пророчески характеристики и на трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Трите стъпки на вечното благовестие, представени в първия ангел, са: „бойте се от Бога“, „въздайте Нему слава“, защото „настана часът на Неговия съд“.

Понеже Даниил и тримата достойни мъже „се бояха от Бога“, те избраха да отхвърлят храната на Вавилон и да останат вегетарианци. В последвалото видимо изпитание Даниил и тримата достойни мъже „прославиха Бога“ чрез здравия си външен вид, за разлика от онези, които се хранеха с вавилонската храна. След три години настъпи „часът на съда“, когато Навуходоносор ги изпита и установи, че са десет пъти по-мъдри от всички вавилонски мъдреци.

Трите стъпки на вечното евангелие са представени също и в последната глава на Даниил като процеса, чрез който увеличаването на знанието очиства, избелва и изпитва онези, които са държани отговорни за светлината, запечатана до времето на края и разпечатана тогава. В първата глава на Даниил, както и в последната, са разпознати трите стъпки на първия ангел, които включват и трите ангела. Понеже първа глава е вечното евангелие на първия ангел, втора глава на Даниил представя втория ангел от Откровение четиринадесета, където е представено изпитанието на образа на звяра или образа на Христос, както беше и при второто изпитание в трите стъпки на първа глава.

Понеже първа и втора глава на Даниил представляват първия и втория ангел от Откровение четиринадесета глава, трета глава и изпитанието на полето Дура представляват вестта на третия ангел с нейното предупреждение да не се приема белегът на звяра. В първа глава на

Даниил се споменава първата година на Кир, а в десета глава, която е последното видение на Даниил, Кир е представен чрез третата си година; но ние знаем, че тази трета година е неговата първа година, защото Даниил продължи само до първата година на Кир.

Следователно Кир е символ на една първа година, която съдържа три години. Той е символ на вестта на първия ангел. Първата година на Кир се споменава в последния стих на първото видение на Данаил, а после отново — в първия стих на последното видение на Данаил. Важно е да се разпознае пророческата символика на Кир, и най-напред установяваме, че той представлява вестта на първия ангел. Това може да бъде пророчески установено от факта, че Данаил определя третата му година като негова първа; но още по-важно — това се установява чрез първия указ, който той провъзгласи.

Борбата, която Гавриил водеше с персийските царе в десета глава, беше относно довеждането на Кир до момента, в който той да изпълни и провъзгласи първия от трите указа, които щяха да позволят на юдеите да се завърнат и да възстановят Ерусалим и храма. Третият указ щеше да отбележи началото на пророчеството за две хиляди и триста години, което завърши, когато третият ангел пристигна на 22 октомври 1844 г. Третият указ представляваше третия ангел и следователно първият указ на Кир представляваше идването на първия ангел през 1798 г. Кир представлява първия ангел и поради тази причина в книгата на Даниил първата му година представляваше три години.

Следователно Кир представлява „времето на края“, защото именно когато първият ангел (Кир) пристигна през 1798 година, настъпи „времето на края“ и книгата на Даниил бе разпечатана. Смята се, че името Кир произлиза от староперсийската дума „Kūruš“, която означава „слънце“, съчетана с еламиската дума „kursh“, означаваща „трон“, което посочва връзка с царска власт или царуване. Исая също се обръща към тези характеристики на Кир.

Който казва за Кир: Той е Моят пастир и ще изпълни цялото Ми благоволение; като казва и за Йерусалим: Ще бъдеш съграден; и за храма: Основите ти ще бъдат положени. Така казва Господ на Своя помазаник, на Кир, когото държа за дясната ръка, за да покори народи пред него; и ще разпусна поясите на царе, за да отворя пред него двукрилите порти; и портите няма да се затворят; Аз ще вървя пред тебе и ще направя кривите места прави; ще строша медните врати и ще разрежа железните лостове; и ще ти дам съкровищата на тъмнината и скритите богатства на тайни места, за да познаеш, че Аз, Господ, Който те призовавам по име, съм Израилевият Бог. Заради Яков, Моя слуга, и Израил, Моя избраник, Аз те призовах по име; дадох ти почетно име, макар да не Ме познаваше. Аз съм Господ, и няма друг; освен Мен няма Бог; Аз те препасох, макар да не Ме познаваше; за да познаят от изгрева на слънцето и от запад, че няма никой освен Мен. Аз съм Господ, и няма друг. Исая 44:28–45:6.

Кир прообразаваше Христос, защото беше Господният „помазаник“ и беше наречен Божий „пастир“, който съгражда Ерусалим и полага основата на храма. Той е този, който е свързан с отварянето на затворените порти, както Христос е Онзи, Който отваря и никой не затваря, и затваря и никой не отваря. И на Кир се дават „съкровищата на тъмнината и скритите богатства на тайни места“. Кир изпълнява няколко ориентировъчни белега по линията на

реформаторските движения.

Той отбелязва времето на края, когато пристига първият ангел, когато книгата на Даниил се разпечатва и тогава настъпва увеличаване на познанието, което идва от „съкровищата на тъмнината и скритите богатства на тайните места“. Тези „съкровища на тъмнината и скрити богатства на тайните места“ съставляват „основата“, която се „изгражда“, и „храма“, който трябва да бъде „положен“. Христос, Който беше предобразен чрез Кир, е Господният „помазаник“, както Христос беше помазан при Своето кръщение. Следователно Кир не е само идването на първия ангел; той е и вторият ангел, който овластява първия ангел, когато той слиза, както Светият Дух слезе, когато Христос беше помазан. На 22 октомври 1844 г. Христос отвори вратата, или „портата“, към Пресветото място, която беше врата, останала затворена. Кир отбелязва и идването на третия ангел.

Кир е първият ангел, а първият ангел притежава всички елементи на трите ангела. Кир е времето на края през 1798 г., когато пристигна първият ангел. Кир представя 11 август 1840 г., когато вестта на първия ангел бе овластена (помазана). Той представя делото по полагането на основите, както е представено чрез изработването на картата от 1843 г. през май 1842 г. Той представя изграждането на храма, тъй като при първото разочарование на 19 април 1844 г. двете групи бяха отделени, и той представя второто отделяне при великото разочарование на 22 октомври 1844 г.

Всички ориентири на реформаторското движение на милеритите бяха предобразени от Кир и следователно тези ориентири също така предобразяват ориентирите на движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Движението на милеритите беше предшествано от знаменията, които Христос посочи, че ще предшестват историята на милеритите.

„Пророчеството не само предсказва начина и целта на Христовото пришествие, но и представя белези, по които хората трябва да узнаят кога то е близо. Исус каза: „Ще има знамения в слънцето, и в луната, и в звездите.“ Лука 21:25. „Слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светлината си, и небесните звезди ще падат, и силите, които са на небесата, ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син да иде в облаци с голяма сила и слава.“ Марк 13:24–26. Така Откровителят описва първото от знаменията, които трябва да предшестват второто пришествие: „И настана голям трясък; и слънцето стана черно като вретинце от козина, и луната стана като кръв.“ Откровение 6:12.

„Тези знамения бяха засвидетелствани преди настъпването на деветнадесетия век. В изпълнение на това пророчество през 1755 година стана най-страшното земетресение, което някога е било описано.“ Великата борба, 304.

Знаците, които възвестиха Второто пришествие, започнаха малко преди 1798 година — през 1755 година. 1798 година бе завършекът на плена на духовния Израил в духовния Вавилон, който, както учи сестра Уайт, бе предобразен от буквалния плен на буквалния Израил в буквалния Вавилон, завършил в края на седемдесетте години плен, когато Кир влезе през отворените порти, превзе Вавилон и уби Валтасар.

„Днес Божията църква е свободна да доведе до завършек божествения план за спасението на един погинал човешки род. В продължение на много векове Божият народ търпеше ограничаване на своите свободи. Проповядването на евангелието в неговата чистота беше забранено, а най-тежки наказания се налагаха на онези, които дръзваха да не се покорят на повелите на човеци. Вследствие на това великото нравствено лозе на Господа остана почти изцяло необработено. Народът беше лишен от светлината на Божието слово. Мракът на заблудата и суеверието заплашваше да заличи познанието за истинската религия. Божията църква на земята беше действително в плен през този дълъг период на безпощадно гонение, както и израилевите чада бяха държани в плен във Вавилон по време на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

Краят на седемдесетте години във Вавилон беше прообраз на 1798 година, и имаше знамения, които предхождаха 1798 година и известяха, че Христовото завръщане е близко.

„Появата на войската на Кир пред стените на Вавилон бе за юдеите знак, че тяхното избавление от пленничеството наближава. Повече от един век преди раждането на Кир, Вдъхновението бе споменало името му и бе направило да се запише действителното дело, което той щеше да извърши, като завладее неочаквано града Вавилон и подготви пътя за освобождението на чедата на плена.“ Пророци и царе, 551.

Кир също така беше прообраз на белезите, които предшестваха 1798 година. Историците са по-скоро неясни относно управлението на Дарий и Кир, но Божието Слово е ясно. Мидо-персийската империя последва Вавилонската империя и първият цар на Мидо-Персия беше Дарий, макар че именно неговият племенник Кир беше военачалникът, който превзе Вавилон в нощта на последния пир на Валтасар. И Кир, и Дарий са прообраз на времето на края на седемдесетгодишния плен, което представлява времето на края през 1798 година, а също така е и прообраз на времето на края през 1989 година.

Времето на края в историята на Мойсей бе отбелязано чрез ражданията на Аарон и Мойсей, на три години разстояние. Тази история по най-съвършен начин предобразяваше историята на Христос, а времето на края в онази история бе отбелязано чрез раждането на Йоан и, шест месеца по-късно, раждането на неговия братовчед Исус. Времето на края има два ориентировъчни белега, и Дарий, и Кир бележат края на седемдесетгодишния плен, който предобразяваше края на плена от хиляда двеста и шестдесет години. Смъртоносната рана на папския звяр през 1798 г. бе последвана през следващата година от смъртта на онзи, който бе яздил върху и бе царувал над този звяр. През 1989 г. Рейгън и Буш-старши и двамата бяха президенти.

Кир бележи знаменията, които възвестяват настъпващото време на края, и той бележи времето на края. Той бележи увеличаването на знанието и овластяването на първата вест, когато един ангел слиза, и бележи делото, което тогава се поема за полагането на основите — делото по изграждането на храма — и идването на третия ангел, когато Вестителят на Завета внезапно идва в Своя храм.

В третата година на персийския цар Кир бе открито нещо на Даниил, чието име се наричаше Валтасар; и това нещо беше истина, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разумение за видението. В онези дни аз, Даниил, скърбях три пълни седмици. Не ядох вкусен хляб, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито се помазах изобщо, докато не се изпълниха три цели седмици. И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях край брега на голямата река, която е Хидекел. Даниил 10:1–4.

Символите на Кир и Валтасар представят една определена пророческа история в последните дни. Символът на Валтасар ни известява, че представяният народ са сто четиридесет и четирите хиляди, които са последното поколение на заветния народ. Те са поставени в пророческата история, представена от Кир, която представя историята, предшестваша 1798 г., 1989 г. и 11 септември 2001 г., защото Кир представя всички тези жалони. Той също така представя разочарованието от 18 юли 2020 г., и дори скоро идващия неделен закон в Съединените щати. Ключът към установяването къде пророчески е поставено последното видение на Даниил се установява чрез това, което Даниил знае.

В първия стих Даниил (Валтасар) има разбиране както за „нещото“, така и за „видението“. „Нещото“ е еврейската дума „dabar“, която означава „слово“, и тя е употребена от Гавриил, за да представи видението „chazon“ за две хиляди петстотин и двадесетте години („седем времена“). „Видението“ в първия стих, което Даниил разбира, е видението „march“ за две хиляди и тристате години. Божият заветен народ на последните дни не разбираше „седемте времена“ във времето на края през 1989 година. Те не разбраха „седемте времена“ до след 11 септември 2001 година, така че Даниил трябва да се намира във времето на пророческото реформаторско движение, представено от Кир, след 11 септември 2001 година, защото Даниил, представящ последното пророческо движение, разбира както „нещото“, така и „видението“.

Даниил е представен като намиращ се в период на скръб, продължаващ двадесет и един дни. „В онези дни“ на скръб Даниил дойде до разбиране на „нещото“, а също така имаше и разбиране на „видението“. Истината, представена чрез „нещото“, беше открита на Даниил в дните на скръб. Божият народ е представен като „скърбящ“ в реформаторските линии непосредствено преди Среднощния вик. Скръбта е представена чрез Марта и Мария, които скърбят за Лазар, непосредствено преди Триумфалното влизане. Тя беше илюстрирана чрез обезсърчението след първото разочарование в историята на милеритите, както е изразено от Еремия.

Намериха се Твоите думи, и аз ги изях; и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи, Боже на Силите. Не седях в събранието на присмивачите, нито се веселих; седях сам поради Твоята ръка; защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми неизцелима, която отказва да се излекува? Нима ще бъдеш за мене съвсем като лъжец и като води, които пресъхват? Еремия 15:16–18.

Йеремия не „се зарадва“, както сториха жителите на Содом и Египет в единадесета глава на Откровение, при смъртта на двамата свидетели. Да „не се зарадваш“ означава да скърбиш. Скръбта на Валтасар посочва скръбта, която е свързана със смъртта на двамата свидетели. На 18 юли 2020 г. и на 3 ноември 2020 г. двамата свидетели на истинския протестантски рог и на републиканските рогове на земния звяр бяха убити по улиците на Содом и Египет, където и нашият Господ беше разпнат. Когато нашият Господ беше разпнат, Неговите ученици започнаха да скърбят. Тези двама свидетели бяха представени в единадесета глава на Откровение като Моисей и Илия.

В Писанията има пет препратки към Христос като Михаил: три в книгата на Даниил, една в посланието на Юда и още една в книгата Откровение. В десета глава, която сега разглеждаме, Михаил е споменат два пъти — в стихове тринадесети и двадесет и първи — а след това отново в дванадесета глава, първи стих. Той е посочен в Откровение, дванадесета глава, седми стих. В Юда Михаил е представен като възкресяващ Мойсей, който в единадесета глава на Откровение е един от свидетелите, мъртъв на улицата.

Затова ще ви напомня, макар че веднъж вече сте узнали това, как Господ, след като избави народа от Египетската земя, впоследствие погуби онези, които не повярваха. И ангелите, които не опазиха първоначалното си състояние, а оставиха своето собствено обиталище, Той е запазил във вечни окови под мрак за съда на великия ден. Както Содом и Гомора, и околните им градове, които по същия начин се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът, са поставени за пример, като търпят наказанието на вечния огън. Също така и тези нечисти мечтатели оскверняват плътта, презират властта и хулят славите. Но архангел Михаил, когато в спор с дявола се препираше за тялото на Мойсей, не посмя да произнесе против него хулително обвинение, а каза: Господ да те смърти. Юда 5–9.

В книгата на Юда, в контекста както на Содом, така и на Египет, който представлява великия град, където Мойсей и Илия са убити в единадесетата глава на Откровение, Христос, представен чрез Михаил, възкресява тялото на Мойсей. Мойсей и Илия бяха мъртви в продължение на три и половина символични дни в единадесетата глава на Откровение, а дните на траур за Валтасар завършват, когато Михаил слиза от небето. Ред по ред, Даниил, глава десета, стихове първи до четвърти, определя периода на траур, който приключва, когато двамата свидетели са възкресени от Михаил.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Отец избра Моисей и Илия да бъдат Негови вестители при Христос, да Го прославят със светлината на Небето и да беседват с Него относно предстоящата Му агония, защото бяха живели на земята като човеци; бяха изпитали човешка скръб и страдание и можеха да съчувстват на изпитанието на Исус в Неговия земен живот. Илия, в положението си на пророк към Израил, бе представлявал Христос и неговото дело бе било, в известна степен, подобно на това на Спасителя. А Моисей, като водач на Израил, бе стоял на мястото на Христос, общувайки с Него и следвайки Неговите наставления; затова тези двама, от всички множества, събрани около престола на Бога, бяха най-подходящи да

служат на Божия Син.“

„Когато Мойсей, разгневен от неверието на израилевите чеда, удари канарата в гняв и им даде водата, за която викаха, той присвои славата на себе си; защото умът му беше тъй погълнат от неблагодарността и непокорството на Израил, че не отдаде чест на Бога и не възвеличи Неговото име, като извърши делото, което Той му беше заповядал да стори. В плана на Всемогъщия беше често да довежда израилевите чеда до тясно положение и след това, в голямата им нужда, да ги избавя чрез силата Си, за да познаят Неговото особено попечение за тях и да прославят Неговото име. Но Мойсей, като се поддаде на естествените подбуди на сърцето си, присвои за себе си честта, дължима на Бога, падна под властта на Сатана и му беше забранено да влезе в обещаната земя. Ако Мойсей беше останал непоколебим, Господ би го въвел в обещаната земя и след това би го преселил на Небето, без да види смърт.“

„Така стана, че Моисей премина през смъртта, но Божият Син слезе от Небето и го възкреси, преди тялото му да бе видяло тление. Макар Сатана да спореше с Михаил за тялото на Моисей и да го претендираше като своя законна плячка, той не можа да надделее против Божия Син; и Моисей, с възкресено и прославлено тяло, бе отнесен в Небесните дворове и сега беше един от почетните двама, упълномощени от Отца да прислужват на Неговия Син.“

„Като бяха допуснали да бъдат така надвити от съня, учениците бяха изгубили разговора между Небесните вестители и прославения Изкупител. Но когато внезапно се събуждат от дълбокия си сън и съзират възвишеното видение пред себе си, те се изпълват с възторг и благоговение. Когато поглеждат сияйния образ на своя възлюбен Учител, те са принудени да закрият очите си с ръце, понеже иначе не са в състояние да понесат неизразимата слава, която обгръща Неговата личност и излъчва лъчи светлина като слънчевите. За кратко време учениците съзерцават своя Господ прославен и възвисен пред очите си и почетен от сияйните същества, които те разпознават като Божиите избраници.“ The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.